

BULLETIN 305

JAARGANG 34 - JULI 2015

Jeugduitwisseling Doetinchem Dorsten

Bestuur (Oud)

President : Henk Dijk
Oud President : Theo Soontiëns
1^e Vice President : Rob Harding
2^e Vice President : Harco Kikkers
Secretaris : Pim Vestiens
Penningmeester : Bart Jaap Pull ter Gunne
Bankrekening : Rabobank: NL74RABO0157577066

Secretariaat (Oud)

Pim Vestiens : Lijsterbeslaan 73
7004 AG Doetinchem
Telefoon : 0314 -325997
E-mail : info@lionsclubdoetinchem.nl
Website : www.lionsclubdoetinchem.nl
Digitaal ledenboek : <https://lolas.lions.nl/logon>

Bijeenkomsten

Iedere maand : 1^e woensdag 20.00 uur Vergadering
3^e woensdag 18.00 uur Taphap
5^e woensdag 18.00 uur Taphap met

Plaats : Bistro de Kruisberg
Kruisbergseweg 172
7009 BT Doetinchem

Telefoon : 0314 - 324123

E-mail : info@dekruisberg.nl

- Bij verhindering voor de vergadering **altijd via de site afmelden**
- Bij verhindering voor de taphap **altijd** uiterlijk dinsdag vóór 20.00 uur **via de site afmelden**

Let op! Bij niet-tijdig afmelden zullen de kosten in rekening worden gebracht t.b.v. de fundraisingkas!!

- Voor bijeenkomsten met Papillons opgeven of afmelden

Wat staat er deze maand in het bulletin?

Van de redactie.	4
Pres(s) praat Juli 2015.	5
Leegstand in Doetinchem.	6
Uitstapje met LC Dorsten.....	7
Notities uit het Vlinderrijk.	10
Twee verslagen van een experiment.....	16
Tauziehen und Pfannkuchen.	16
Verslag van het Gymnasium Petrinum Dorsten.	18
De Seniorenkamer is ingericht.....	21
Definitieve kaders van de Seniorenkamer.....	22
Theo's Column	24
Bezoek aan de Rotra.	26
Commissies (De Nieuwe!).....	29
Agenda 2015-2016 (Met nog een heleboel niet erop).....	30

Van de redactie

Zo laat is een bulletin nog nooit verschenen. Officieel is het Fiscal Year al lang ingewisseld voor het nieuwe en toch ligt het laatste nummer van jaargang 34 van ons bulletin pas nu voor u. Pas het vijfde van dit seizoen; ik denk niet dat er ooit zo weinig bulletins in een jaar zijn uitgekomen. Even heb ik zelfs met de gedachte gespeeld om deze ook maar niet te laten verschijnen. Wie zou er tenslotte naar talen?

De pres(s)praat is van de president die ondertussen al geen president meer is; de artikelen zijn oubakken en de aankondigingen zijn achterhaald. Waarom zou ik dan nog anderhalve dag werken aan het redigeren van dit bulletin? Ik zag het niet zitten.

Waarom ligt het bulletin dan toch voor u? Nou, laatst bladerde ik door het kloeke rijtje bulletins die ik op mijn boekenplank heb staan. En ik realiseerde me dat alle presidenten die ik daar zag, al lang geen president meer waren. Een enkeling leefde zelfs niet eens meer. *Alle* artikelen waren oubakken en de aankondigingen gingen over bijeenkomsten en activiteiten die al lang geleden uitgevoerd waren. Zo lezende kwam dat alles weer tot leven en ik realiseerde me weer eens dat een bulletin meer is dan een maandelijks (nou ja) blaadje. Het is de geschiedschrijving van onze club. En hoe gemankeerd die soms ook is, hij vertelt ons en de mensen na ons wie wij waren en wat we deden.

Vandaar dat ik afgelopen week toch aan het werk ben gegaan en het bulletin in elkaar ben gaan zetten. Mijn laatste. Ons gewaardeerde Lionslid Harco Kikkers gaat dit jaar het stokje overnemen. Dan zal er weer een frisse wind waaien door de burelen van onze redactie; stof zal opwarrelen en nieuwe vormen en inhouden zullen over ons neerdalen. Ik kijk er naar uit.

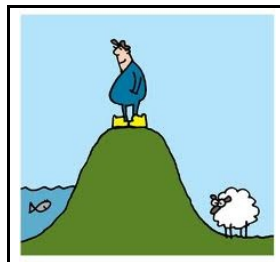
Theo Soontiëns

Pres(s) praat Juli 2015

Aan al het goede komt een einde.

Nog een paar luttele dagen resten mij nog alvorens ik mijn presidentschap weer moet loslaten en in de anonimiteit van alle dag moet terugkeren. Het was de moeite waard.

“Mijn jaar” stond in het teken van Sociale Cohesie.

Een thema wat vanuit verschillende invalshoeken is belicht het afgelopen jaar. Een breed scala aan onderwerpen is voorbij gekomen: de krimp in de Achterhoek en de gevolgen voor het wonen, het onderwijs en de werkgelegenheid. Ook aandacht is er geweest voor de gevangenen elders in de wereld en de enorme veranderingen binnen ons zorgstelsel. De betekenis van sociale cohesie is denk ik mooi weergegeven door ds. Klaas Bakker die in dit verband de grootheid van het “eigen ik” belichtte. Niet lang daarna kwam ook premier Rutte met zijn “Dikke ik”.

Met dit jaar thema heb ik geprobeerd aandacht te krijgen en te behouden voor elkaar als club, als bewoners van een stad als Doetinchem en bewoners van de Achterhoek. We hebben allemaal zo onze eigen verbanden maar ook gezamenlijke verbanden zoals ook de Lionsclub. Laten we daar zorgvuldig mee omgaan.

Een mooi voorbeeld vind ik de resultaten die we hebben behaald met onze senioren. Er is nu een Senioren Kamer Lionsclub Doetinchem. We trekken gezamenlijk verder maar ieder vanuit zijn eigen groep. We blijven betrokken op elkaar in onze programmering en onze verbinding met Lions International en het gedachtengoed “We Serve”.

Als President kijk ik terug op een mooi jaar waarin we gezamenlijk zijn opgetrokken.

Ik wens onze nieuwe President Rob alle succes toe.

Henk Dijk

Leegstand in Doetinchem

Lezing door John van Dijk, makelaar te Doetinchem.

Onder deze titel hield John van Dijk een boeiend betoog met een uitgebreide powerpoint presentatie.

Aan de hand van grafieken en plaatjes schetste hij ons een beeld over de vastgoedmarkt in zijn algemeenheid, en die in Doetinchem en omgeving in het bijzonder. De leegstand kwam slechts zijdelings aan de orde.

Voor mezelf heb ik twee conclusies uit zijn verhaal getrokken.

De eerste is dat de ontwikkelingen in een stad in de toekomst beter zijn dan in een dorp. Denk hier vooral aan de leegloop van het platteland.

De tweede is: TOP blijft TOP! Zowel voor woningen als voor bedrijfspanden blijft de waardeontwikkeling van de TOP goed. Alleen is die TOP wel aanzienlijk geslonken, Of hebben wij in het verleden teveel als TOP aangemerkt?

Hoe dan ook, het valt te hopen dat u en ik bij die TOP (blijven) horen.

Lees alles nog eens op uw gemak door, want op de site is de power point presentatie te downloaden.

Toon Gassing

John van Dijk

Uitstapje met LC Dorsten

verslag met foto's

De Commissie Programma had het "uitstapje" van 25 april meer dan perfect voorbereid. Al lang voor deze datum was het programma aan ons en aan onze Duitse vrienden bekend gemaakt en van beide Lionsclubs was er dan ook een grote afvaardiging aanwezig. Daaronder nogal wat partners en kinderen zodat het geheel het karakter van een familie-uitstapje kreeg.

Om 10 uur werden we hartelijk en met koffie en koek ontvangen in het Auditorium van het Kröller-Müllermuseum waar we een boeiende film over het ontstaan van het museum te zien kregen en daarmee ook een kijkje in de familie K-M kregen. Voor de cultuurminnaars die wij Lions nu eenmaal zijn, natuurlijk gefundenes Fressen! Daarna mochten we het Heilige der Heiligen betreden en konden we zomaar uren genieten van kunstwerken waar mensen de hele wereld voor afreizen: de schilderijen van Vincent van Gogh. Hoe prachtig de tentoonstelling -die dag voor het eerst te zien!- ook samengesteld was, het gaat mij toch om de werken zelf.

Mij bekruipt telkens een sacraal gevoel bij het zien van werk van van Gogh. Het verhaal van de man is genoegzaam bekend: de worstelaar; de levensliehebber; de gek; de trieste armoe-lijer die van zijn familie moet leven; zijn oor, de drank; zijn tijdgenoten; het gesticht; zijn (zelf)moord. Allemaal geschiedenis. Maar dan! Die schilderijen! Het materiaal waar je de bewegingen van zijn hand in de

sporen in de verf terug kunt zien. Als een vingerafdruk. Alsof je hem aan kunt raken. Dichterbij de man kun je niet komen, dat voel je.

Maar de dag was nog lang niet om. Een zijsprong per fiets -voor zover je op een fiets een zijsprong kunt maken- naar het Museonder bracht ons letterlijk en figuurlijk een ander perspectief. Diep onder de grond werden we op een bijzonder beeldende manier geïnformeerd over het leven waar we normaal maar weinig van te zien krijgen. Logisch. Voor de allerkleinsten was er overigens clown Robert wat zelfs voor de Duitse kinderen leuk was. Humor is een internationale taal.

Dat we overigens onderwijl ook van de lunch genoten in Parkrestaurant "de Koperen Kop" wil ik niet onvermeld laten. Hier was ook al een beetje de menging zichtbaar tussen de Nederlandse en Duitse Lions. Dat werd gaandeweg de dag steeds beter. Een signaal dat bijeenkomsten van wat langere duur zijn goed zijn voor de Jumelage.

Ondertussen was het zachtjes gaan regenen, maar dat drukte op geen enkele wijze de pret. Integendeel: we sprongen meteen weer op de fiets om ons naar het Jachtslot St. Hubertus te begeven. Ik moet toegeven, we moesten er even op wachten, en in de regen was dat geen sinecure, maar toen openden zich dan ook poorten van een Andere Hemel. Je moet er misschien van houden om zo'n door-en-door overdacht

ontworpen gebouw mooi te vinden. Maar dan zeg ik u: ik houd daarvan. Misschien wel omdat me het thuis niet helemaal lukt een beetje ordening aan te brengen. Helemaal niet. Het is een zootje.

Maar het jachthuis was overweldigend. En de rondleiding was dan ook heel erg de moeite waard. En daarom te kort. Nou ja, misschien niet, maar ik zou heel graag de rest van het gebouw ook willen zien. Een ander keer wellicht.

Helemaal vol van al dat moois fietsten we terug naar De Koperen Kop waar het nog lang onrustig bleef aan internationaal gemixte tafels waar alom bewonderende woorden klonken over de dag, de Hoge Veluwe en de commissie die alles georganiseerd had onder leiding van Hans de Vries.

Het was een riante dag.

Theo Soontiëns

Notities uit het Vlinderrijk

De traditionele jaaropening is de ideale gelegenheid om bij te praten. Vaak over de vakantie en maar soms ook ontstaan er plotseling interessante gesprekken. Dat overkwam mij toen ik spontaan in gesprek raakte met een Papillon die een bijzonder verhaal te vertellen had. Het leek mij meer dan de moeite waard om dat in het bulletin op te nemen. Sterker nog, ik bedacht dat er in de kring van de Papillons vast en zeker nog meer zijn die ons iets boeiends te bieden hebben. Daarom zal het bulletin dit clubjaar steeds een verhaal verschijnen over een Papillon. Deze keer zal dat zijn:

[Ate Ptechy Pull ter Gunne](#)

Je mag er natuurlijk best blij mee zijn als alle drie je kinderen met succes een academische opleiding afronden. En misschien nog wel meer trots als zij alle drie daarna besluiten om, onafhankelijk van elkaar, iets voor de wereld terug te doen. Bijvoorbeeld door een aantal maanden vrijwillig te gaan werken op de "Africa Mercy", een onderdeel van een internationale hulporganisatie Mercy Ships die sinds 1978 kansarme mensen in de allerarmste ontwikkelingslanden van gratis medische zorg voorziet. Aan boord zetten chirurgen, artsen en verpleegkundigen zich belangeloos in voor operaties ter correctie van gespleten lippen, tumoren, oogkwalen, fistels, liesbreuken en ernstig vergroeide benen bij kinderen. Naast de medici werken aan boord honderden gemotiveerde professionals, zonder één cent te ontvangen, aan een fantastische uitdaging: mensen die afgeschreven waren krijgen een nieuw gezicht, een identiteit en een nieuw leven. En aan wal wordt o.a. tandheelkundige hulp gegeven, gecombineerd met training en onderwijs in gezondheidszorg en landbouw. Deze werkwijze zorgt ervoor dat de impact aanhoudt, lang nadat de Africa Mercy is weggevaaren. En dat is wat de kinderen van Pietje en Bart-Jaap Pull ter Gunne hebben gedaan.

Bij Pietje heeft dat al lang geleden iets los gemaakt. Eigenlijk had zij zelf ook zo iets willen doen. Het liefst in een kindertehuis ergens in een ver land. Ze heeft ook wel eens wat dingen geprobeerd, maar ja, er is altijd wel iets dat daar dan weer tussenkomt. De tijd kwam niet goed uit, de duur was een probleem want meer dan twee maanden weg wilde Pietje liever niet. En dus was het er nooit van gekomen.

Tot oktober 2014! Een kennis attendeerde haar erop dat haar zoon en schoondochter in Manilla werkten. Hij hield zich bezig met het opzetten van microkredieten en zij werkte als verpleegkundige in een kindertehuis van Overseas Missionary Fellowship,, een kerkelijke organisatie die al sinds 1865 actief is in Oost-Azië. Aanvankelijk begonnen als, zoals Pietje het noemt "ouderwetse zendelingen", is OMF inmiddels uitgegroeid tot een redelijk moderne zelfstandige organisatie met roots in de VS maar ook met een eigen bescheiden kantoor in [Nederland](#).

Pietje nam contact op met het echtpaar in Manilla en dit keer klopten alle puzzelstukjes en kon zij afreizen naar de Filippijnen om als vrijwilligster te gaan werken in een "Little childrens home". Een tehuis waar 12 tot 14 kinderen uit de allerarmste geledingen soms jarenlang worden verzorgd. En daarnaast wordt onderdak gegeven aan een 6 tot 8- tal baby's. Al deze kinderen worden geacht "adoptable" te zijn, waardoor mogelijk in de -al of niet nabije- toekomst een menswaardiger bestaan kan worden gevonden.

Pietje had niet echt een goed idee van wat zij in Manilla kon aantreffen ("Iedereen die gratis wil helpen is welkom.") maar dat het woord armoede met hoofdletters geschreven moest worden was haar al wel duidelijk.

Het huis wordt gerund door 15 zgn. *caretakers* die in ploegendiensten voor de kinderen zorgen; daarin bijgestaan door lokale krachten. Gezamenlijk organiseren zij het dagelijkse leven, koken, maken schoon, verzorgen de maaltijden, wassen en doen wat verder nodig is. Onderwijs activiteiten vinden er niet plaats. Alles reilt en zeilt wel maar oogt een beetje chaotisch. Maar ja, "Dat komt nu eenmaal voor bij liefdewerk oud papier".

Pietje had nauwelijks tijd om te acclimatiseren in haar sobere onderkomen toen zij werd gevraagd te zorgen voor een vondeling jongetje van amper een jaar oud. Het kind had heel veel problemen en Pietje was dag en nacht met zijn verzorging bezig. Slechts 1 dag werd die zorg overgenomen door een andere caretaker. Het joch heeft talloze onderzoeken ondergaan en het bleef lang heel onduidelijk wat het probleem nu was. Uiteindelijk leidde de definitieve diagnose dat het kind leed aan epilepsie. Maar het tehuis was niet toegerust om daar de benodigde zorg aan te kunnen geven. Na het nodige zoeken naar een oplossing werd Francis (vernoemd naar de paus die op bezoek kwam op de Filippijnen...) ondergebracht in een tehuis waar wel

gespecialiseerd personeel beschikbaar was.

Na drie weken zorg voor Francis was Pietje, ook emotioneel, uitgeput. Niet verwonderlijk want het zal je, nauwelijks gearriveerd, maar over komen: je krijgt zo maar een kind te verzorgen dat in een kapotte auto is gevonden met alleen een briefje bij zich waarop te lezen valt "Can you take care of me? If not, can you take me to the social worker?".

Na het vertrek van Francis had Pietje precies 1 dag om bij te komen. Even afstand nemen van de drie zware weken die achter haar lagen door een keer de enorme stad Manilla in te gaan en in een Starbucks een moment te genieten van een paar grote bekers koffie. (Pietje woonde weliswaar in Manilla maar dan wel aan een verre buitenkant. Het centrum herbergt niet minder dan 1,7 miljoen inwoners en laat veel luxe zien. Het contrast met de meer afgelegen wijken is nauwelijks voor te stellen. Groot Manilla telt 11,5 miljoen inwoners...) Om vervolgens terug te gaan en mee te draaien in het team van caretakers. Hetgeen betekent dat om half zes de wekker afloopt en de dienst om zes uur begint die tot zeven uur 's avonds zal duren. Doen wat nodig is, veel knuffelen, spelletjes doen en wandelen. En dat zeven dagen in de week!

Op een dag zat Pietje even uit te blazen op een bankje en vraagt een jong meisje of zij even naast haar mocht zitten. Natuurlijk wel... Het is een meisje van 13 dat de helft van een van haar benen mist. Met handen en voeten komen zij met elkaar in gesprek. Het meisje woont in een hutje van drie bij drie meter samen met haar vader en twee andere zusjes van 9 en 10 jaar oud. Pietje hoort het schrijnende verhaal van deze familie aan neemt contact op met het schooltje waar het meisje naar toe gaat. Na veel heen en weer gepraat gaat zij met het meisje naar een orthopedische kliniek waar uiteindelijk gezorgd wordt voor een prothese. Het lijkt dan misschien wel dat dit soort zaken goed geregeld zijn maar niets is minder waar. Ook in Manilla gaat de zon voor niets

op en daar blijft het dan ook wel bij. Aan al het overige hangt een al dan niet stevig prijskaartje. Pietje wil zich er absoluut niet op laten voorstaan, maar dank zij haar inzet heeft het leven van dit gezin een wending naar een menswaardiger bestaan gekregen.

De vader van de meisjes probeert met scharrelen het hoofd van hem en de drie kinderen boven water te houden. Lukt soms mondjesmaat en is bovenal uitzichtloos. En hoe moet je dan de €1200 bij elkaar kunnen krijgen die elk jaar nodig zijn om deze drie meisjes een opvoeding en opleiding te geven die in onze ogen volstrekt normaal zijn. Wij filosoferen daar wat over door. Hoe mooi zou het niet zijn als Pietje een kring van donateurs zou kunnen vinden om voor een klein bedrag van bijvoorbeeld € 50 of € 100 per jaar deze drie kinderen zicht te geven op een menswaardiger toekomst dan die nu helaas meer waarschijnlijk is. Neem gerust eens contact met haar op en laat je overtuigen van de noodzaak om deze armste van de armsten iets van een perspectief op een menswaardig leven te geven.

Praten met Pietje over haar verblijf betekent dat haar betrokkenheid bij de armoede van iedere zin die ze zegt afspat. Ze vertelt mij over wat zij nog meer zou willen doen maar ook zij kent het verhaal van de druppel en de gloeiende plaat. Als je zo direct met deze armoede geconfronteerd wordt zou je het liefst het onmogelijke willen doen om de torenhoge nood te lenigen. Zo vertelt Pietje over het onderwijs op de Filippijnen. Wij kunnen ons dat niet voorstellen. Er is geen leerplicht. En voor onderwijs moet je betalen. Geen geld? Dan ook geen onderwijs!

Pietje heeft 1 keer een bezoek gebracht aan een golfbaan. Netjes 18 holes en hoog ommuurd. Je hebt niet veel fantasie nodig om te bedenken dat een dergelijk "uitje" juist heel confronterend is. Groter contrast met de dagelijkse realiteit van de armoede is nauwelijks denkbaar. Een paar maanden -in deze omgeving van grote armoede- vrijwilligerswerk doen is fysiek en psychisch heel erg zwaar. "Je kunt je er niet op voorbereiden!".

Indrukwekkend vond ik ook het verhaal van het vertrek van een van de kinderen naar een adoptiegezin. De adoptieouders verblijven enige tijd in de buurt van het tehuis om langzamerhand aan het kind te wennen. Andersom geldt dat natuurlijk ook.

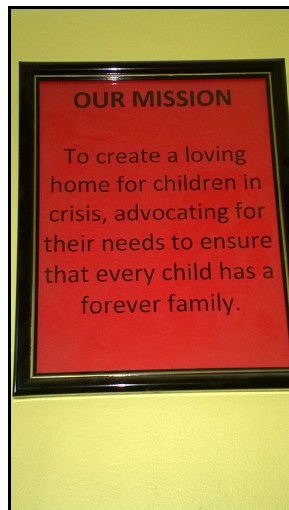

Uiteindelijk is daar dan de dag dat het kind vertrekt uit het tehuis waar het een paar jaar lang verzorgd is om te vertrekken naar een hem totaal onbekende omgeving. Zo'n vertrek wordt als een feest gevierd. Maar natuurlijk spelen bij alle betrokkenen, zowel caretakers als andere kinderen, bij het definitieve afscheid emoties een grote rol en wordt menig traantje geplengd. Ook al overheerst de vreugde dat er toch een kind is dat er zeker van kan zijn een toekomst tegemoet te gaan die in de Filippijnen ondenkbaar zou zijn.

Ik spreek Pietje nadat zij al een aantal weken weer thuis is. Maar het is voelbaar en zichtbaar dat de ervaringen die zij in Manilla heeft opgedaan nog lang niet allemaal verwerkt zijn. Ook Pietje heeft heel veel tranen laten vloeien. Begrijpelijk is dan ook dat zij aan het eind zegt: "Mensen doen te weinig voor een ander. We zijn te materialistisch geworden. We moeten hoognodig geestelijk ge-reset worden". Daarvoor hoeven we natuurlijk niet allemaal naar Manilla. Dit verhaal door laten dringen zou al een mooi begin kunnen zijn...

Pietje werd in het tehuis Ate Ptechny genoemd, vriendin Pietje.... Ze heeft zeker veel betekend voor haar kinderen daar. Haar kinderen hier kunnen nu ook trots op háár zijn...

Henk Breuker

Twee verslagen van een experiment

Een van de leukere tradities van LC Doetinchem is het gezamenlijke uitstapje van twee groepen scholieren uit beide zijden van onze oostelijke landsgrens. Dit uitstapje is ontsproten uit de jumelage tussen onze club en de Lionsclub uit Dorsten.

In de voorgaande edities van dit uitstapje, dat om het jaar in Nederland of in Duitsland wordt georganiseerd, waren het de leden van de Lionsclubs zelf die voor de jongeren bepaalden wat een leuk uitstapje zou zijn. Omdat de programma's vaak vol zaten, kwamen ontmoeting en uitwisseling wat in de knel te zitten. Reden om dit jaar de verantwoordelijkheid in de handen van de jongeren zelf te leggen. In het [Lionsbulletin van Maart 2015](#) kunt u daar op pagina 16 e.v. alles over lezen.

Juist omdat dit uitstapje zich vaak buiten het zicht van de meeste Lionsleden afspeelt, is het wel eens goed om er in het bulletin ruim aandacht aan te besteden. Het is geen activiteit waar je de krant mee haalt, maar wel eentje die jonge mensen met elkaar verbindt. De moeite helemaal waard dus. Op 2 juni vond het uitstapje plaats en beide groepen doen er hieronder schriftelijk verslag van. En niet eens in hun eigen taal!

Eerst het verslag van de leerlingen van *Gastgeber* het Ludgercollege.

Tauziehen und Pfannkuchen

Am 2. Juni hatten wir einen lehrreiche Tag. Siebzehn Deutsche Schüler kamen nach Doetinchem. Wir, die Niederländische Schüler hatten Aktivitäten geplant. Wann der Buss arrivierte, hatten wir ein Frühstück vorbereitet. Es gab Kuchen und etwas zu trinken.

Um halb zehn, wanderten wir zu die Jumbo (das ist ein Supermarkt) um unseren Mittagessen zu kaufen.

Breed gedragen opvatting over lunch

Dann gingen wir mit dem Bus nach Arnheim, nach das Freilichtmuseum. Wir hatten eine Führung durch das Museum und ein halbe Stunde Freizeit.

Breed gedragen opvatting over Zaandam

Dann gingen wir zu dem Park in Arnheim, hier haben wir typischen Holländische Spielen gespielt. Das war sehr toll. Bei die Spielen, hatten wir neue Gruppen gemacht, so dass wir mehr Menschen kennen lernten.

Breed gedragen opvatting over "Spaß"

Nach den Spielen, gingen wir ins Zentrum und da haben wir Pfannkuchen gegessen in ein Pfannkuchenrestaurant. Das hat uns sehr geschmeckt. Dann war es wieder Zeit um zurück nach Doetinchem zu fahren. Einmal angekommen in Doetinchem, hatten wir ein Grupsbild gemacht. An diesem Tag, haben wir einen Grupsapp gemacht, so dass wir Kontakt können unterhalten. Wir hebben viel Spaß gemacht und viel gelernt über die Deutsche Sprache und über die Deutsche Jugendlichen. Wir hoffen das wir noch lang Kontakt unterhalten werden.

Verslag van het Gymnasium Petrinum Dorsten

In de lente kregen wij, de studenten Nederlands in Dorsten, de kans een paar studenten Duits in Doetinchem te bezoeken. Dit bezoek gebeurde op dinsdag, 2 juni 2015. Met de bus reden we van Dorsten naar Doetinchem en hadden een leuke tijd samen. Het programma werd door de studenten Duits opgesteld en door de Lion's Clubs in Doetinchem en Dorsten ondersteund.

Op 2 juni verzamelden we ons bij onze school en reden tegen 8 uur weg. Niemand van ons had al met een student uit Doetinchem gesproken. Wij hadden alleen een uitnodiging (in het Duits!) die ons Jolien Roes gestuurd had, maar het meeste bleef een verrassing voor ons.

Het is misschien belangrijk aan te merken dat op onze school er drie groepen zijn die Nederlands leren, maar van iedere groep konden alleen een paar studenten meegaan. Meneer Müller begeleidde ons. In totaal waren wij circa 20 leerlingen uit Duitsland.

Na onze aankomst bij het Ludger College in Doetinchem tegen 9.30 uur heetten ons de Nederlanders welkom. We ontbeten met cake en werden op verschillende groepen opgedeeld. Iedere groep had enkele Nederlanders en Duitsers.

Daarna gingen wij samen naar een JUMBO supermarkt en kochten onze lunch. Elke groep nam een barcodescanner en scande elk product zodat men bij de kassa alleen de

scanner nodig had om te betalen. In Duitsland is dit systeem nog niet zo bekend. Iedereen mocht maximaal 5 euro voor de lunch betalen. Omdat de Duitse bezoekers iets te laat waren, konden wij niet meer de school bezichtigen.

Dan reden we met zijn allen naar het openluchtmuseum Arnhem waar we aan een rondleiding deelnamen en leerden hoe de mensen één of meerdere eeuwen terug geleefd hebben. Het leven op de boerderij was moeilijk - de mensen zaten te slapen!

Meestal konden we Duitsers begrijpen wat de rondleidster zei. En ook met de Nederlanders spraken wij veel Nederlands of Duits, maar nooit Engels.

Het weer was winderig en ook een beetje koud, maar we bleven toch langer, lunchten en gingen dan nog eens door het museum.

Vervolgens reden we met de bus naar de Sonsbeekpark Arnhem waar wij een paar spelletjes deden. In het begin werden zes nieuwe groepen gevormd. Daarna konden twee groepen voetballen en twee groepen tegen elkaar touwtrekken. Later hadden we ook de mogelijkheid slacklining te proberen of met verbonden ogen snoepjes te eten die aan een koord

hingen. Tenslotte speelden wij nog eens samen touwtrekken met verschillende teams zoals jongen tegen meisjes of Nederlanders tegen Duitsers (de Nederlanders wonnen overigens).

Eindelijk aten wij in het centrum van Arnhem een pannenkoeken in “Lizzy’s pannenkoekenhuis”. Daar mochten wij tussen een pannenkoeken met appels, Nutella, spek of kaas kiezen. Tijdens we op ons eten wachtten, hield ik een korte speech. De pannenkoeken waren echt lekker, maar dan moesten wij ook snel naar de bus gaan – het was al avond.

We reden terug naar Doetinchem en namen afscheid van elkaar bij het Ludger College waar wij ook nog foto’s maakten. Tenslotte vertrokken wij en kwamen tegen 19.30 uur weer in Dorsten aan.

Ik vond het een heel erg geslaagde dag. Het museum was interessant en zag geweldig eruit. Ook de pannenkoeken waren lekker. Alleen die situatie in het park was niet zo leuk, omdat mijn groep uit elkaar ging en het dan saai werd. Maar de meeste Nederlanders waren erg vriendelijk en het was een fantastische mogelijkheid mijn Nederlands te verbeteren – bijzonder het luisteren. Het Duits van de Nederlanders was ook te begrijpen.

Ik vond dit bezoek prettig en denk ook dat wij Duitsers met de Nederlanders in contact kunnen blijven, omdat wij al een groep bij WhatsApp hebben en ook vaak erin schrijven. Het zou grandioos zijn.

Nils Pelster

De Seniorenkamer is ingericht

Het afgelopen fiscal year was ook het jaar waar onze Seniorengroep een jaar zou proefdraaien om te ervaren of en op welke wijze een dergelijke groep zou kunnen functioneren.

Blijkbaar is dat allemaal in goede aarde gevallen want op 8 juni zaten het bestuur van Lionsclub Doetinchem en de (vice-) voorzitters van de seniorenclub bij Jan Kruit in

Nütterden bij elkaar om de laatste besprekingen te voeren over de definitieve oprichting van de seniorengroep.

Ondertussen had ook het District 110BZ zich in het gesprek gemengd en her en der op wat aanpassingen aangedrongen zodat de seniorengroep zou passen in de structuur van Lionsclub Internationaal.

Een en ander leidde tot het onderstaande document dat de kaders aangeeft waarbinnen de seniorengroep, vanaf nu "Seniorenkamer" genoemd, zich kan bewegen.

Deze afwikkeling werd met een feestelijk glas wijn beklonken, waarna Henk Dijk, in zijn hoedanigheid van president de gelegenheid te baat nam om Hans de Vries te huldigen met zijn 20jarig lidmaatschap van onze club.

Theo Soontiëns

Definitieve kaders van de Seniorenkamer¹

Na een aanloopfase van ongeveer een half jaar en na een proeffase van een jaar zijn we nu zover dat we kunnen komen tot een volgende stap in de vorming van een aparte groep Senior-Lionsleden met een eigen programma en een eigen plaats en tijd van samenkomst; in het vervolg "Seniorenkamer" genoemd. Het bestuur van de "Moederclub" en het bestuur van de Seniorenkamer zijn op 8 juni 2015 de hieronder beschreven kaders overeengekomen die aangeven hoe beide clubs zich tot elkaar verhouden.

1. Leden van LC Doetinchem die de leeftijd van 60 jaar bereikt hebben; gestopt zijn met hun werkzame leven en hun status als actieve lid van LC Doetinchem willen opgeven, kunnen ervoor kiezen lid te worden van de Seniorenkamer.
2. De Seniorenkamer is een geïntegreerd onderdeel van LC Doetinchem en valt binnen de statuten en het huishoudelijk reglement van LC Doetinchem.
3. De Seniorenkamer kent daarnaast haar eigen huishoudelijk reglement, dat op geen punt strijdig is met dat van de Moederclub.
4. Binnen de Zone, het District, het MD en LCI, wordt de Seniorenkamer vertegenwoordigd door het bestuur van LC Doetinchem.
5. De leden van de Seniorenkamer zijn en blijven ingeschreven als lid van LC Doetinchem.
 - a. De secretaris van LC Doetinchem draagt zorg voor reguliere meldingen betreffende deze leden aan Lolás.
 - b. De procedure voor de aanmelding als lid van de Seniorenkamer valt onder de verantwoordelijkheid van de commissie Mensen van LC Doetinchem.

¹De naam "Seniorenkamer" in plaats van "Seniorenclub" of "Seniorenbranch" is gekozen na overleg met de Zonevoorzitter Jos Gribnau.

6. Leden van de Seniorenkamer hebben stemrecht in de Seniorenkamer; bezoekrecht aan de Moederclub; zijn niet verkiesbaar voor functies in of buiten de Moederclub; hebben geen stemrecht in de Moederclub, en maken geen deel uit van de commissies in de Moederclub.
 7. Leden van de Moederclub hebben geen stemrecht in zaken aangaande het programma van de Seniorenkamer; kunnen als gast (bepaalde) activiteiten en bijeenkomsten van de Seniorenkamer bijwonen maar kunnen geen functies vervullen binnen de Seniorenkamer.
 8. Leden van de Seniorenkamer betalen naast de contributie aan de Seniorenkamer een contributie aan de Moederclub ter grootte van de afdrachten aan District, MD en LCI waarbij opgeteld worden de kosten voor website en Lionsbulletin.
 - a. De penningmeester van LC Doetinchem int de contributies van de Seniorleden voor dat deel dat betrekking heeft op District, MD, en LCI en draagt zorg voor de afdracht van deze gelden aan de betreffende instanties. Dit bedrag wordt voor 1 juli door de penningmeester van LC Doetinchem bekend gemaakt.
 - b. Het deel contributie voor de Seniorenkamer zelf, wordt geïnd door de penningmeester van de Seniorenkamer. Dit bedrag wordt voor 1 juli door de penningmeester van de Seniorenkamer bekend gemaakt.
 9. De keuze om over te stappen van de Moederclub naar de seniorenkamer is een fundamentele. Daarom, en om redenen van mogelijke belangenverstremgeling dan wel eventuele loyaliteitsconflicten, is het niet mogelijk om gelijktijdig een actief, dan wel priviliger lidmaatschap bij de Moederclub te hebben, en feitelijk lid te zijn van de Seniorenkamer.
 10. De Seniorenkamer behoudt zich te allen tijde het recht voor gasten toe te laten tot haar bijeenkomsten en activiteiten. Van deze gastvrijheid genieten zowel leden van de Moederclub alsook anderen met een Lions-achtergrond.
-

Theo's Column

Ik ga het wel missen, het bestuurswerk. Naar buiten toe doen we wel alsof we het heel zwaar hebben maar nu ik op de drempel van de achterdeur van het Lionsbestuur sta, durf ik het wel hardop te zeggen: het is een luizenbaan.

Zo mag je elk jaar op kosten van de zaak naar de Lionsconventie. Meestal op een plek waar woorden als "karig" en "schraalhans" niet bekend zijn. De conventie van afgelopen mei was dan ook niet dat je zegt: Phoe wat zwaar. En het was voor de tijd van het jaar ook best lekker weer.

De reisjes die je af en toe ambtshalve moet bijwonen, lijken voor de gewone buitenstaander misschien een opgave, maar ik moet u van binnenuit wel bekennen: dat valt reuze mee. Natuurlijk, als er iets gezegd moet worden of er

moet een hand worden geschud, dan moet je er wel op tijd bij zijn. Maar verder. Och..

En je komt zo toch weer eens ergens. Zo waren we ook dit jaar weer uitgenodigd in Dorsten bij het traditionele Sommerfest en ik kan u wel zeggen, dat is geen straf. Eenvoudige, doch voedzame maaltijden; een goed gevulde koelkast; gezellige muziek; *gemütliche Leute*; goede speeches van

andere bestuurders, waar je in de toekomst risicoloos van kunt lenen zonder dat iemand aan het thuisfront dat door heeft en tenslotte, als afsluiting, vuurwerk bij een muzikale straattheatervoorstelling op het terrein van een van de Duitse Lionsvrienden. Ik heb beroerdere tijden meegemaakt.

Zo moet je je ook af en toe tonen op activiteiten die door gewone Lionsleden worden georganiseerd. Dat hoort er wel bij, als je bestuurder bent. Zo was ik natuurlijk paraat als oppas bij een van de holes bij ons jaarlijkse City-golf toernooi. Op een rustig plekje, heel toepasselijk naast het kerkhof gelegen, hoefde ik alleen maar te wachten op groepjes golfers die langskwamen. Werkelijk niets hoefde ik te doen. Alles was al perfect voorbereid en klaargezet door Martin en zijn mensen. Er hoefde van mijn aanwezigheid alleen maar een soort autoritaire dreiging uit te gaan; dat mensen niet vals zouden spelen.

Als bestuurder weet ik met dat bijtje wel te hakken. Niet dat er heel erg goed gegolfd werd. Werkelijk overal sloegen ze de ballen in, behalve in de hole. Elk groepje dat lager dan 8 slagen had speelde vals; dat stond vast.

Knap: bal vast in de boom

Maar goed, uiteindelijk zijn er zelfs op dat niveau winnaars toe te juichen en daar borrel je dan verder een middagje mee. Dat hoort nou eenmaal zo, als bestuurder van een Lionsclub. En ik zeg het nog maar eens, dat ga ik missen.

Vanaf september neem ik weer plaats achterin ons zaaltje en houd mij stil om te luisteren naar wat het bestuur van mij wil. Het is gedaan met het luie leventje van bestuurder; ik moet weer aan het werk.

Theo Soontiëns

Bezoek aan de Rotra

vrije interpretatie n.a.v. de foto's

Ik was er zelf niet bij en nergens in mijn postvak zat een verslag van het bezoek van onze club aan de Rotra. Beide spijt mij zeer. Aan de foto's die ik van Marnix kreeg toegestuurd kan ik wel opmaken dat het een boeiend bezoek betrof. Ik zal daarom trachten verslag te doen aan de hand van de foto's

Natuurlijk, de foto's van de lezing met behulp van een PP presentatie waren te verwachten. En dat Gerard dat aan zijn zoon over zou laten ook wel. Maar als je goed kijkt kun je wel zien wie werkelijk de touwtjes in handen heeft.

Annemarie natuurlijk! Die heeft alles keurig van te voren uitgestippeld en zit vanaf de eerste rij alles te regisseren. Slim heeft ze iedereen van een hapje voorzien zodat er geen commentaar of listige vragen vanuit de zaal zullen komen. Bijt nooit de hand die je voedt en met een volle mond kun je sowieso niet praten.

Bij de eerste dia slaat de familie Roelofs meteen keihard toe!

- Familiebedrijf!
- 105 jaar ervaring!
- Koninklijk!
- Blameless Behaviour!
- Prominente positie!
- Financieel Solide!

Nog vragen? Ik dacht het niet!

je natuurlijk nooit president bij de Lions. Helaas.

Ah! Dat is jammer. Hier gaat er dan toch iets mis en moet Gerard toch weer even de leiding overnemen. Zoonlief is even op zijn stoeltje gezet en papa zal het wel even overnemen. De lichaamstaal verraad een lichte neiging tot verontschuldiging maar met zijn natuurlijke charme redt Gerard overduidelijk de situatie. Maar als je nog steeds zo moet bijspringen, Gerard, word

Henk denkt dat de avond voorbij is en komt meteen naar voren met de traditionele fles Lionswijn. Hij spreekt lovende woorden over de voordracht en het bedrijf en memoreert nog even dat wij er ons, ook al is het een Doesburgs bedrijf, als Lionsclub Doetinchem erg bij betrokken voelen. Als Henk weer eens gaat verhuizen zal hij aan ze denken. Maar de avond is helemaal niet voorbij.

We gaan nog naar buiten!

Wat?? Gaan we nog naar buiten?!

Annemarie en Gerard staan al helemaal klaar voor de naborrel maar ze zijn helemaal vergeten dat het bezoek nog even de nieuwe haven zou gaan bekijken die Rotra tot de **Poort van de Achterhoek** zal gaan maken. Een unieke, innovatieve daad die veel tongen van waardering heeft losgemaakt. En klei. Veel klei.

En hier staan we dan bij de haven. De trots van Rotra! En meteen geeft de foto een aardig beeld van onze club. Natuurlijk! Bij Gerard, die alles over de haven staat te vertellen, staan de bouwadviseur, de architect, de technisch

ingenieur en de boer die persoonlijk de hele Achterhoek uit zijn eigen klei heeft getrokken.

Iets verderop staan de mensen die er dan ook iets minder van begrijpen. Hans weet er wel alles van, maar hij is al zo lang met pensioen; die gelooft het allemaal wel.

Jan ziet wel mogelijkheden voor een mooie aquarel, met zoveel water in de buurt en Laura nemen we als enige vrouw in het gezelschap echt niks kwalijk. John legt aan Harco uit dat er hier helemaal geen varkens worden overgeladen en dat er niets te controleren valt. Maar Harco gelooft niemand, en al helemaal geen economen, dus die loopt dadelijk de foto uit om te kijken of er echt geen kalveren verdrinken hier.

Helemaal rechtsachter staan de mensen die geen directe handel zien. Nou is ieder mens die nog leeft natuurlijk potentiële handel voor een cardioloog, maar dat terzijde. Voor een bijna gepensioneerde notaris is er sowieso weinig aandacht voor een haven. Een jachthaven! Ja, dat dan weer wel.

Maar laten we ons niet vergissen in de man helemaal achteraan. Haast onzichtbaar staat hij alles gade te slaan. Je zou hem bijna niet zien. Maar ik zeg je, die Ruud, die denk alweer: "Zo'n haven, waarom hebben wij dat in Doetinchem niet? Dat zou onze stad er weer helemaal bovenop helpen." Maar ja Ruud, Doetinchem is Doesburg niet. Doetinchem heeft geen ROTRA

Theo Soontiëns

Commissies (De Nieuwe!)**Internationaal**Theo Soontiëns (VZ)Henk Dijk (VVZ)

Henk Drost

Jan van Iersel

Marnix Jansen Venneboer

Han Meibergen

Gerben Weulen Kranenbarg

MiddelenJohn Brands (VZ)

Bart Jaap Pull ter Gunne

Jos Niesink

Kees van Steenbergen

MaatschappijBart van de Laan (VZ)

Toon Gasseling

Jan Jurriëns

Hans Kietselaer

Peter-Bob Peerenboom

ProgrammaBert Lamers (VZ)

Tom Jacobs

Martin Liefink

Gerard Roelofsen

Ruud Wink

MensenChris Geurink (VZ)

Henk Dijk

Albert Middeldorp

Willem Terpstra

Ruud Wink

PubliciteitHarry Mathijssen (VZ)

Henk Breuker

Harco Kikers

Han Meibergen

Theo Soontiëns

Pim Vestiens

Agenda 2015-2016 (Met nog een heleboel niet erop)

2 september 2015	18.00 uur	<i>Seizoensopening</i>	
16 september 2015	18.00 uur	<i>Taphap LOL</i>	
7 oktober 2015	20.00 uur	<i>TaylorSteel Varsseveld - Carel van Sorgen</i>	
21 oktober 2015	18.00 uur	<i>Taphap met "Roll Call"</i>	
31 oktober 2015	18.00 uur	<i>Rolling Dinner</i>	
4 november 2015	20.00 uur	<i>Het Gevangeniswezen - Ruut Bernsen</i>	
18 november 2015	19.00 uur	<i>Tap Hap met "Roll call"</i>	
2 december 2015	20.00 uur	<i>Sinterklaas</i>	
16 december 2015	18.00 uur	<i>Tap Hap met "Roll call"</i>	
9 januari 2016	12.30 uur	<i>Nieuwjaarsreceptie in Wehl</i>	
20 januari 2016	18.00 uur	<i>Tap Hap met "Roll call"</i>	
3 februari 2016	20.00 uur	<i>Arbor Media Doetinchem - Ron Smit</i>	
17 februari 2016	18.00 uur	<i>Tap Hap met "Roll call"</i>	
26 - 29 Februari 2016		<i>Ski Weekend</i>	
2 maart 2016	20.00 uur	<i>Oogziekenhuis "Zonnestraal" - Jarno Koren</i>	
16 maart 2016	18.00 uur	<i>Tap Hap met "Roll call"</i>	
30 maart 2016	18.00 uur	<i>Vijfde woensdag - Women Heroes in Borghuis</i>	
6 april 2016	20.00 uur	<i>100 jaar Zumpé - Esther Korndewal</i>	
20 april 2016	18.00 uur	<i>Tap Hap met "Roll call"</i>	
4 mei 2016	20.00 uur	<i>Dodenherdenking</i>	
18 mei 2016	18.00 uur	<i>Tap Hap met "Roll call"</i>	
1 juni 2016	20.00 uur	<i>Avond met de nieuwe commissies</i>	
4 - 6 juni 2016		<i>Zeilweekend</i>	
15 juni 2016	18.00 uur	<i>Tap Hap met "Roll call"</i>	
29 juni 2016	17.00 uur	<i>Presidentwisseling</i>	